

Arrest

nr. 115 933 van 18 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. UWASHEMA, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn afkomstig van Mali (Guinee). U verklaart dat u werd geboren op 28 november 1981. U ging naar school tot de tiende klas. U diende ermee te stoppen in 2000 omwille van uw schoonfamilie. Uw vader stierf in 2001 waardoor uw moeder moest hertrouwen met uw oom.

U trouwde een eerste keer in september 1998 met (B.T.I.). Toen u acht maand zwanger was, overleed uw man. U beviel op 2 februari 1999 van jullie kind maar het kind overleefde de bevalling niet. U ging, na het overlijden van uw man, uw (rouw)periode – van vier maand en tien dagen- doen bij uw familie.

Daarna ging u over en weer tussen uw familie en de familie van uw overleden man. Deze familie wilde dat u zou trouwen met de jongere broer van uw overleden man, (T.S.). De familie had u niet vrijgelaten. Uw familie (initieel uw ouders vervolgens uw oom) vonden dat u dit moest accepteren. U weigerde echter het huwelijk.

Op 20 maart 2005 gaf u toe aan het huwelijk en ging u terug bij de familie van uw man wonen. U kreeg samen met hem twee kinderen; (B.M.) (geboren op 17 mei 2007 te Mali-centre) en (B.M.C.) (20 november 2008 te Mali-centre).

Uw man is sinds oktober 2011 in Dakar gaan wonen om er auto's te verkopen. Hij is in deze periode slechts tweemaal naar Guinee teruggekomen. De eerste keer is uw man in december 2011 voor een week naar Mali (Guinee) gekomen om zijn familie te bezoeken en vervolgens in februari 2012, om te trouwen met zijn tweede vrouw. Na de trouw is uw man, samen met zijn tweede vrouw naar Dakar gegaan en u bent in Guinee gebleven. Initieel was het de bedoeling dat de tweede vrouw na een tijdje zou terugkomen naar Guinee en dat u uw man zou vervoegen in Dakar. Uw man had u echter eigendomspapieren gegeven van een huis dat hij in Conakry aan het bouwen was. Eens de werken waren afgerond, zou u in het huis mogen wonen en zou u een opleiding kunnen starten. Uw man zou uw broer vragen of hij dan bij u zou komen wonen.

Uw relatie met de oudste zus van uw man was niet goed. Ze vertelde dat u geen geluk bracht. Uw eerste man was immers kort na jullie huwelijk overleden en ook jullie kind overleefde de bevalling niet. Het was deze zus die erop aandrong dat u uw dochter zou laten besnijden. U kreeg in juni 2012 te horen dat ze uw dochter zou laten besnijden, de volgende zondag. U besloot om de nacht van zaterdag op zondag bij uw buurvrouw te slapen zodat ze uw dochter niet zouden kunnen meenemen om haar te laten besnijden. Er werd een volgende poging ondernomen om uw dochter te laten besnijden, maar ook nu slaagde u erin om te vluchten. U ging naar uw oudere broer, (V.), in Conakry. Uw oom had contact met uw broer opgenomen en eens hij wist waar u was, kwam hij u er halen. Vervolgens hoorde u dat ze uw dochter zouden besnijden op 10 augustus 2012. U deed alsof u uw dochter aan het voorbereiden was op haar besnijdenis maar u vluchtte op 6 augustus 2012 opnieuw naar Conakry, naar uw broer. Uw oom had uw broer gecontacteerd om na te gaan of u niet bij hem was. Toen uw broer ontkende, is uw oom u ook niet komen zoeken in Conakry. U bent sindsdien ondergedoken bij uw broer gebleven, tot wanneer u Guinee heeft verlaten, op 20 oktober 2012. U arriveerde in België op 21 oktober 2012 en u vroeg de volgende dag asiel aan.

Sinds u in België bent heeft u nog contact met uw broer (V.). Hij geeft u ongeveer maandelijks informatie over uw situatie in Guinee. Hij wist u onder meer te vertellen dat uw man u zoekt i.v.m. de eigendomsdocumenten van zijn woning te Conakry, die u zou gebruikt hebben om uw reis naar België te financieren.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een uittreksel van de geboorteakte van uw zoon, (T.S.B.), geboren op 20/11/2008 te Mali; een uittreksel van de geboorteakte van uw dochter, (B.M.), geboren op 17/05/2007 te Mali; een medisch attest waaruit blijkt dat uw dochter niet is besneden (opgemaakt door dr. (C.) op 14/01/2013); een medisch attest waaruit blijkt dat u bent besneden, type 2 (opgemaakt door dr. (C.) op 14/01/2013); foto's waaruit moet blijken dat u gehuwd bent en foto's die de eerste groep meisjes voorstelt die zouden besneden worden; een foto van uw gesluierte moeder; een verklaring op eer van GAMS waaruit blijkt dat u uw dochter niet zal besnijden; een lidkaart van u en uw dochter van de organisatie GAMS; een CD-rom met foto's van uw gebroken sleutelbeen; medische attesten ivm uw bloedwaarden en uw dermatologische aandoening.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vreest dat uw dochter zal besneden worden door uw man en zijn oudste zus. (zie gehoor CGVS, p 20) Daarnaast vreest u ook dat uw man u zal zoeken omdat u de eigendomsdocumenten van het huis in Conakry had. (zie gehoor CGVS, p 17)

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het profiel dat u van zichzelf probeert te schetsen niet coherent is.

Zo verandert u tijdens uw gehoor bij het CGVS uw geboortedatum en uw geboorteplaats alsook de geboorteplaats van uw kinderen. Het is echter vreemd dat u bij de DVZ verklaarde dat zowel u als uw kinderen in Conakry zijn geboren terwijl u dit tijdens uw gehoor bij het CGVS wijzigt in Mali – Yimberé. De antwoorden die u op 26 oktober 2012 bij de DVZ gaf, werden u echter voorgelezen in het Peul en u kreeg de gelegenheid om correcties aan te brengen. Overigens werd u in het begin van het gehoor bij het CGVS gevraagd of uw inter(V.)w bij de DVZ goed is verlopen (zie gehoor CGVS, p 2) en hierbij greep u de gelegenheid niet aan om te melden dat er fouten waren gebeurd. Daarbij dient ook opgemerkt te worden dat in alle overige documenten die u voorlegt (uw GAMS lidkaart, uw verschillende medische attesten, alsook zelfs de vragenlijst die u zelf heeft ingevuld voor het CGVS) de geboortedatum wordt gebruikt die u initieel hanteerde (nvdr 26/11/1981). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS (ingevuld op 14/11/2012) heeft u echter wel al uw geboorteplaats gewijzigd naar Mali-centre.

Vervolgens blijkt ook uit de verklaringen ivm uw persoonsgegevens die werden afgenomen bij de DVZ op 26 oktober 2012 dat u verklaarde dat u drie jaar in Conakry, gemeente Matoto, wijk Dar-es-Salaam woonde. Ook deze informatie wijzigt u in de loop van uw gehoor bij het CGVS. Daar verklaarde u immers dat u uw hele leven in Mali-Yimberé heeft gewoond (zie gehoor CGVS, p 8). U verklaart echter wel dat u jaarlijks naar Conakry op vakantie ging. Het is echter niet aannemelijk dat u zich zou vergissen tussen een vakantieperiode en een periode van drie jaar waarbij u in Conakry gewoond zou hebben. Deze verklaringen zijn echter ook niet coherent aangezien u enerzijds verklaarde dat u sinds **2000** jaarlijks naar Conakry op vakantie ging, naar uw tante (zie gehoor CGVS, p 8) en anderzijds zegt u dat u de eerste keer naar Conakry op vakantie ging in **2001**. (zie gehoor CGVS, p 9) Wanneer u werd gevraagd waarom u stopte met uw vakanties in Conakry antwoordde u dat u sinds de dood van uw vader niet meer mocht van uw oom, die na zijn dood met uw moeder was getrouwd. (zie gehoor CGVS, p 8) Het is echter merkwaardig dat u tot 2003 naar Conakry op vakantie ging (zie gehoor CGVS, p 8) terwijl uw vader in 2001 is overleden. (zie gehoor CGVS, p 10)

Bovenstaande gegevens laten sterk vermoeden dat u, nu voor het CGVS, tracht om **uw link met de hoofdstad Conakry te minimaliseren**.

Vervolgens houden uw verklaringen i.v.m. het **beëindigen van uw studies** geen steek. Zo verklaart u oorspronkelijk dat u in 2000 moest stoppen van de familie van uw man omdat u voor uw kinderen moest zorgen. (zie gehoor CGVS, p 3) Vervolgens verklaart u dat u moest stoppen met uw studie omdat u geen oppas had voor uw kind. (zie gehoor CGVS, p 9) U had in 2000 echter nog geen kinderen aangezien uw eerste kind stierf tijdens de bevalling op 2 februari 1999. (zie gehoor CGVS, p 16) Vervolgens wijzigt u deze verklaring en zegt dat u van alles moest doen van uw schoonzus, in hun huis. Tenslotte verklaart u dat u moest stoppen omdat u uw examen niet heeft gehaald en dat de familie (van uw man) daarom zei dat u moest stoppen met uw studie. (zie gehoor CGVS, p 14) Bovendien verklaart u enerzijds dat u bent gestopt met uw studie tijdens uw zwangerschap (zie gehoor CGVS, p 6) terwijl u verder verklaart dat u na uw bevalling bent gestopt met school omdat u niet was geslaagd in uw examen. (zie gehoor CGVS, p 14) Tenslotte legt u nog twee geboorteaktes van uw kinderen voor (afgeleverd in 2007 en 2008), waarop als uw 'profession' vermeld staat : Elève (leerling - student). Al deze onsamenhangende beweringen en vaststellingen over uw studie maken uw verhaal allerminst doorleefd.

Ook uw verklaringen ivm uw **werksituatie** zijn niet coherent. Zo verklaarde u initieel tijdens uw gehoor bij het CGVS dat u niet heeft gewerkt in Guinee (zie gehoor CGVS, p 4). Ook in de vragenlijst van het CGVS, die u zelf heeft ingevuld, duidt u aan dat u geen beroep heeft uitgeoefend en dat u huisvrouw was. Aangezien u het document zelf heeft ingevuld en ondertekend, mag van u verwacht worden dat u de vragen aandachtig leest. Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt vervolgens dat u sinds 2001 werkt. (zie gehoor CGVS, p 9) U zou kleding hebben verkocht; enerzijds op de wekelijkse markt in Mali en anderzijds tijdens uw jaarlijkse vakanties in Conakry. (zie gehoor CGVS, p 10) Wanneer de dossierbehandelaar u confronteert met deze inconsequentie, beweert u dat u verklaarde dat u niet heeft gewerkt omdat u 'zelfstandige' bent, dat u voor uzelf werkt. (zie gehoor CGVS, p 9) Hierbij dient te worden opgemerkt dat de vragenlijst van het CGVS, die u heeft ingevuld, vermelding maakt van 'commerçant, petit indépendant'. Het is dus zeer verwonderlijk dat u de term 'werken' verkeerd zou begrepen hebben. Het is dus niet correct dat u zichzelf voordoet als een huisvrouw terwijl u sinds 2001 de nodige capaciteiten aan de dag legde om als zelfstandige te werken.

*U tracht tevens uw **oom voor te stellen als een streng persoon**, waarvan u niets mocht doen. (zie gehoor CGVS, p 8) Het is echter merkwaardig dat u, die op dat moment dat uw moeder hertrouwde 20 jaar was, beweert dat u onder de knoet werd gehouden door uw oom. (1) u beweert dat uw oom zeer religieus is en dat uw moeder zich helemaal moest sluiëren. (zie gehoor CGVS, p 19) Hierbij refereert u tevens naar de foto van uw gesluiëerde moeder. U verklaart echter dat u zich niet zo heeft gekleed en dus tegen de wil van uw oom inging. (2) u kon als zelfstandige werken (3) u had de vrijheid om mensen te ontmoeten, u had zelfs een relatie en had dit aan uw oom gezegd, in de hoop met deze man te kunnen trouwen (zie gehoor CGVS, p 12) (4) u heeft uw oom meerdere huwelijkskandidaten voorgesteld (zie gehoor CGVS, p 12) terwijl u beweert dat hij iemand is die volhard aan zijn idee als hij iets zegt, moet het gebeuren (zie gehoor CGVS, p 12) en dat hij u steeds heeft gezegd dat u met (B.T.S.) moest trouwen (5) uw oom kon uw huwelijk, met (B.T.S.), dat reeds sinds 1999 werd aangekondigd niet voor 2005 laten uitvoeren (zie gehoor CGVS, p 13) (zie infra)*

Vervolgens slaagt u er niet in om uw eerste huwelijk en het daaruit voortvloeiende leviraatshuwelijk aannemelijk te maken. Het is vooreerst zeer opvallend dat u tijdens uw inter(V.)w bij de **DVZ op geen enkel moment vermelding heeft gemaakt van uw eerste huwelijk.** Er mag van u echter worden verwacht dat u alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vlucht uit Guinee. Aangezien uw tweede huwelijk een onmiddellijk gevolg is van uw eerste huwelijk, zijnde dat de familie van uw overleden man u niet wilde vrijlaten (zie gehoor CGVS, p 5) is het op zijn minst bizar dat u uw eerste huwelijk op geen enkel moment aanhaalt tijdens uw inter(V.)w bij de DVZ of bij de vragenlijst van het CGVS die u zelf heeft ingevuld.

Gezien reeds twijfels rijzen bij aan uw verklaringen i.v.m. uw eerste huwelijk en gezien uw tweede huwelijk een direct gevolg is van uw eerst huwelijk, kan ook dit huwelijk in twijfel worden getrokken.

*Bovendien is het zeer verwonderlijk dat u met de jongere broer van uw man diende te trouwen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat een leviraatshuwelijk wordt aangegaan **in het belang van de kinderen.** (zie SRB – Guinee – les pratiques du lévirat et du sororat – Cedoca – juli 2012, p 9) Aangezien u geen (levende) kinderen had met uw eerste man, waarbij de opvoeding moest verzekerd worden, is dit motief voor een leviraatshuwelijk bij u reeds niet aanwezig. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat een leviraatshuwelijk wordt aangegaan om ervoor te zorgen dat de **opbrengst uit bepaalde goederen binnen de familie blijft.** Tijdens uw gehoor maakt u op geen enkel moment melding van belangrijke goederen en hun inkomsten die uw familie zou bezitten. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat een vrouw een leviraatshuwelijk kan weigeren. Indien een vrouw dit zou doen, mag ze niet langer voor haar kinderen zorgen en moet ze het huis van haar overleden man verlaten. Bovendien blijkt dat een vrouw **niet wordt gedwongen om een leviraatshuwelijk aan te gaan** maar dat ze de kans heeft om dit al dan niet te accepteren. Het is hierbij echter wel mogelijk, dat indien een vrouw het leviraatshuwelijk weigert, ze niet langer kan terugvallen op de steun van haar familie en dus ook zal moeten terugvallen op haar eigen bestaasmiddelen. Uit deze informatie blijkt dus dat (zeker kinderloze) vrouwen in Guinee de keuze hebben om al dan niet met de broer van de overleden man te trouwen. Gezien u reeds als zelfstandige werkte en meerdere huwelijksaanzoeken had gekregen, mag er, gezien deze informatie, van u verwacht worden dat het voor u mogelijk was om niet langer op de steun van uw familie te moeten rekenen.*

*Vervolgens is het onverstaanbaar dat u het **huwelijk met uw tweede man gedurende ongeveer zes jaar heeft uitgesteld.** De dossierbehandelaar vraagt u op verschillende momenten om dit te verklaren, maar u kan op geen enkel moment overtuigen. (zie gehoor CGVS, p 13) Het feit dat u beweert dat u niet wilde trouwen en daardoor het huwelijk zo lang kon uitstellen is niet afdoende. Het feit dat u dan maar bent getrouwd, om rust te hebben, is nog minder te vatten, aangezien de moeite die u reeds jaren deed om toch niet te moeten trouwen. (zie gehoor CGVS, p 12)*

Daarnaast zijn uw verklaringen die u heeft geformuleerd op de vragenlijst van het CGVS, door uzelf ingevuld op 14 november 2012, niet te rijmen met de verklaringen die u heeft afgelegd bij het CGVS tijdens uw gehoor. U noteerde immers in de vragenlijst dat uw man Dakar had verlaten om zich bij zijn familie te voegen. Daarnaast zou uw man, zijn nieuwe vrouw en de familie van uw man u blijven tergen. (zie vragenlijst CGVS, 3.5, ingevuld op 14/11/2012) Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw man sinds februari 2012 niet meer in Guinee is gekomen. (zie gehoor CGVS, p 16) U verklaart

daarenboven dat uw relatie met uw tweede man goed was na het huwelijk en dat u had gezegd dat u een opleiding wenste te volgen. Uw man was bezig om een woning in Conakry af te werken, waar u dan zou kunnen wonen – samen met uw broer-, zodat u een opleiding zou kunnen volgen. (zie gehoor CGVS, p 18) Het is vreemd dat u verklaart dat uw man u bestookt terwijl hij, volgens uw verklaringen, het nodige deed zodat u uw wens, zijnde te studeren, kon vervullen.

Gezien de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen door bovenstaande vaststellingen geheel ondermijnd is kan ook uw vrees voor besnijdenis van uw dochter door uw man en zijn familie in twijfel worden getrokken. Uw huwelijk, tenminste zoals u het schetst, met zowel uw eerste als tweede man (de vader van uw dochter) zijn immers niet aannemelijk, waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees dat uw man uw dochter zou willen besnijden.

Bovendien kan het volgende vastgesteld worden in verband met de huidige situatie in Guinee met betrekking tot FGM.

Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied en onder intellectuelen, **niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden** en zorgen voor de noodzakelijke omstandigheden om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen tot wanneer ze meerderjarig is. Dit door o.a. hun dochter niet naar familie in de dorpen te sturen. Het is immers vaak op het platteland dat de druk om besnijdenis uit te voeren veel groter is. Volgens deze bronnen is het noodzakelijk om een sterk onderscheid te maken tussen de stad en het platteland. Voor ouders die weigeren om hun dochter te laten besnijden, en die in een stad wonen blijkt dat de ouders niet het voorwerp zullen uitmaken van pesterijen omwille van het niet-besnijden. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het besnijden en wordt men enorm blootgesteld aan campagnes die gericht zijn tegen besnijdenis, vooral via de radio. Uit een andere bron blijkt tevens dat ouders, die in de stad wonen, niet formeel bedreigd zullen worden, noch zullen worden gediscrimineerd op niveau van werk of dat ze zullen onderdrukt worden door de overheid. Ook is het risico dat de ouders zullen worden uitgesloten door de gemeenschap waar ze deel van uitmaken of hun familie zeer beperkt. In maart 2013 preciseert de voorzitter van de NGO 'Tostan' dat de sociale afwijzing niet erg zichtbaar is. Hieruit blijkt dat het mogelijk is voor de ouders, zonder er noemenswaardige gevolgen van te ondervinden, om hun kind tegen besnijdenis te behoeden. Zeker in de hoofdstedelijke regio is het mogelijk om uw dochter te beschermen. Uit uw verklaringen blijkt dat u zeker de mogelijkheid had en hebt om u in de hoofdstedelijke regio, voorheen in het huis dat uw man u ter beschikking stelde of bij uw broer die u steunde, te gaan wonen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw profiel en huwelijk en bijgevolg aangaande het risico op besnijdenis van uw dochter, niet aannemelijk zijn. U blijkt bovendien een zelfstandige, ondernemende en zelfzekere vrouw te zijn, die opkomt voor haar mening, waardoor mag verwacht worden dat u, indien zich al problemen zouden voordoen, wat zoals hierboven werd aangehaald allerm minst blijkt, integendeel, zich zelfstandig in Conakry of een andere stad zou kunnen vestigen. Uit bovenstaande informatie blijkt immers dat, indien u in stedelijk gebied zou wonen, u de besnijdenis van uw dochter kan voorkomen. Gezien uw profiel; u bent naar school gegaan en u had concrete plannen en de ondersteuning om nog een opleiding te volgen in Guinee, u werkte als zelfstandige, u durft initiatief nemen (u bent gevlucht uit Mali, u heeft de eigendomsdocumenten van uw man gebruikt voor uw reis) en u durft op te komen voor uw mening (u gaat in tegen uw oom (huwelijk), tegen de wil van uw schoonfamilie (besnijdenis)). U toont hierbij aan dat u in staat bent om voor uzelf en uw kinderen een leven op te bouwen waarbij het mogelijk is om besnijdenis van uw dochter te weerhouden. Bovendien blijkt dat u reeds beroep heeft gedaan op uw broer om u hiermee te helpen. (zei gehoor CGVS, p 22) waardoor het zeker moet mogelijk zijn dat hij u ook nu verder zal kunnen ondersteunen, waar nodig. Iemand met uw capaciteiten en doorzetting kan dus zeker de mogelijkheid creëren om uzelf en uw kinderen te onderhouden, zeker binnen een stedelijke context.

Besnijdenis is bovendien bij wet verboden in Guinee. In 2000 werd er een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminderingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminderingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden echter

actief en preventief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. U bevestigde trouwens dat u een reportage had gezien over niet-besnijdenis, dat u op school had gehoord dat er meisjes zijn die niet besneden zijn en dat u hierdoor wist dat het mogelijk is om meisjes niet te laten besnijden. (zie gehoor CGVS, p 26)

De mentaliteit is in positieve zin aan het wijzigen om de praktijk van besnijdenis achter zich te laten. Zo is de prevalentie van besnijdenis in Guinee, zoals ook in andere landen waar genitale vrouwenverminking voorkomt, danig gedaald. Het lijkt dat de jongere generatie zich er minder aan wil blootstellen. Dr. (M.K.) verklaarde bovendien op 18 februari 2013 op RFI (Radio France Internationale) dat het laatste prevalentie cijfer waarover men beschikt aantoonde dat er een enorme terugval is van het aantal vrouwen besnijdenissen. Zo worden er vandaag twintig procent minder vrouwen besneden (voorheen was er een prevalentie van negenenennegentig procent). Hij baseert zich hiervoor op cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund) waarvan de cijfers nog officieel dienen gepubliceerd te worden. Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. Zoals reeds werd aangegeven is de mentaliteit in gunstige zin aan het evolueren.

Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guineese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen en dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn. Bovendien blijkt dat u kan instaan voor het beschermen van uw dochter, zeker in een stedelijke omgeving, en dat van iemand als u verwacht mag worden dat u zich in de stad zou kunnen vestigen indien dit nodig mocht zijn, quod non.

Gezien voorgaande informatie maakt u **niet aannemelijk dat u uw land van herkomst diende te verlaten** en dat u internationale bescherming dient in te roepen.

Tot slot kan u uw vrees voor uw man, omdat u zijn eigendom zou geruild hebben voor uw vlucht op geen enkele manier hard maken. Gezien de ongeloofwaardigheid van bovenstaande feiten en uw verklaringen dat u het eigendom van uw man heeft geruild voor uw vlucht, die een direct gevolg is van alle bovenstaande, ongeloofwaardige feiten kan ook hieraan geen geloof worden gehecht.

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De geboortektes van uw kinderen bevatten informatie die op dit moment niet in twijfel wordt getrokken. Immers, de vermelding dat uw kinderen geboren werden in Mali impliceert niet dat u daar ook woonde of er bleef wonen. Daarnaast legt u ook een medisch attest van uw dochter voor waaruit blijkt dat ze niet is besneden. Ook dit element wordt op geen enkele ogenblik in twijfel getrokken. U legt vervolgens ook een medisch attest voor waaruit blijkt dat u besneden bent type 2. Uw besnijdenis wordt tevens op geen enkel moment in vraag gesteld. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 2. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, Cedoca, p 12-13) U legt tevens foto's voor van uw trouw, uw moeder en het groepje kinderen dat werd besneden. Echter, deze foto's zijn privé-foto's waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U legt ook nog de CD-rom voor waaruit moet blijken dat uw sleutelbeen werd gebroken. Echter, dit vormt geen bewijs voor uw aangehaalde vervolgingsfeiten omdat hierin geen uitsluitend wordt gegeven over de omstandigheden waarin u deze letsels zou hebben opgelopen. Vervolgens legt u nog andere medische documenten voor waarvan u verklaart dat het allemaal met besnijdenis te maken heeft. (zie gehoor CGVS, p 20) Het gaat echter over dermatologische problemen zonder dat er een verband wordt gelegd met besnijdenis. Er mag van u, die internationale bescherming inroept, echter verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de zaken

die u voorlegt en er een duidelijke uitleg over kan geven. Tot slot legt u documenten voor van Gams. Het feit dat u tegen vrouwenbesnijdenis zou zijn, wordt hierboven niet in twijfel getrokken. Het lidmaatschap van een dergelijke organisatie toont echter op zich niet aan dat uw dochter het risico loopt op een besnijdenis.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U bent niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst, asielrelaas of reisweg zou kunnen staven.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoekster ontwikkelt eerst een theoretische uiteenzetting aangaande de bewijslast, waarin zij verwijst naar artikel 3 EVRM, artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de Conventie van Genève en de "guides des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés" en de "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims" van het UNHCR.

Verzoeksters vrees is gebaseerd op de genitale verminking van haar dochter. Volgens vaste rechtspraak van de Raad staat het vast dat genitale verminking dient te worden beschouwd als zijnde een onmenselijke behandeling. Verzoekster legde medische stukken neer op het CGVS waaruit blijkt dat zij zelf besneden werd, alsook medische stukken waaruit blijkt dat haar dochter (nog) niet op genitale wijze is verminkt.

Onder verwijzing naar een rapport van UNICEF van juni 2013, gebaseerd op wetenschappelijk onderzoek van DHS van 2005, stelt verzoekster dat nog steeds 96% van de vrouwelijke bevolking in Guinee besneden is. Dit rapport bewijst dat verzoeksters dochter behoort tot een kwetsbare groep, zijnde meisjes en vrouwen die op systematische wijze aan een onmenselijke behandeling, zijnde de genitale besnijdenis, worden onderworpen. Het begin van bewijs van voornoemd risico is, conform de rechtspraak van het EHRM, voldoende naar recht aangetoond en het is aan verweerder om iedere gereede twijfel daaromtrent weg te nemen.

Verzoekster meent dat verweerder in dit laatste niet geslaagd is. Verzoekster merkt op dat het aangegane eerste of tweede huwelijk op generlei wijze het bedoelde risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM kan neutraliseren. Het staat immers vast dat verzoeksters dochter deel uitmaakt van een groep die op systematische wijze (96%) wordt verminkt. Bovendien gaat het gevaar niet enkel uit van de schoonfamilie, doch ook van haar eigen familie. Verzoekster is zelf besneden, omdat het volgens haar eigen familie noodzakelijk was.

Verder meent verzoekster dat verweerdere argument dat in stedelijke gebieden intellectuelen niet langer willen dat hun dochter wordt verminkt zodat zij haar dochter in stedelijk gebied kan beschermen tegen genitale verminking, onvoldoende is om het in artikel 3 EVRM bedoelde risico te neutraliseren. Er zijn geen officiële cijfers voorhanden op basis waarvan kan worden besloten dat de graad van besnijdenissen lager is dan op het platteland of dat het risico in stedelijke gebieden is geneutraliseerd door een effectievere bescherming. Verweerder gaat volgens verzoekster zeer kort door de bocht door te stellen dat zij, die over geen financiële middelen beschikt, met haar dochter moet gaan leven in stedelijke gebieden. Deze hypothese kan vooralsnog niet worden verwezenlijkt aangezien het een breuk met de hele familie veronderstelt en enkel mogelijk is voor een financieel draagkrachtig persoon.

Verzoekster merkt tevens op dat moet worden nagegaan wat het effect van het wettelijk verbod op besnijdenis in de praktijk is. Onder verwijzing naar een rapport van UNHCR meent verzoekster dat men zich de vraag moet stellen in welke mate de bescherming effectief is.

Vervolgens stelt verzoekster dat de uitspraak van dokter (M.K.) op RFI, waarnaar verweerder verwijst, weinig wetenschappelijk is, daar het rapport van UNICEF van juni 2013 nog steeds spreekt over een prevalentiegraad van 96%. De verklaringen van dokter (M.K.) hebben dus geen enkele objectieve bron.

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster stelt dat bepaalde onduidelijkheden met betrekking tot haar huwelijk(en) niet pertinent zijn en niet van belang zijn om het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM te determineren, dient te worden vastgesteld dat zij op geen enkele wijze tracht om de motivering te weerleggen aangaande de ongeloofwaardigheid van het profiel dat verzoekster van zichzelf probeert te schetsen, alsook omtrent haar eerste huwelijk en het hieruit voortvloeiende leviraatshuwelijk. Verzoekster haalt geen enkel concreet element of argument aan om deze vaststelling van de bestreden beslissing te weerleggen, zodat de motivering dienaangaande onverminderd gehandhaafd blijft. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct en wordt door de Raad overgenomen. Deze vaststelling ondermijnt verzoeksters geloofwaardigheid aangezien van haar verwacht kan worden dat zij eenduidige verklaringen aflegt omtrent haar persoonlijke situatie.

Waar verzoekster verwijst naar een rapport van UNICEF van juni 2013 en de uitspraken van dokter (M.K.) betwist, dient opgemerkt dat dit rapport gebaseerd is op een wetenschappelijk onderzoek van 2005 en dat het rapport zelf erop wijst dat het niet noodzakelijk de huidige situatie in Guinee weergeeft. De Subject Related Briefing (hierna: SRB) aangaande vrouwenbesnijdenis in Guinee, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), neemt dezelfde cijfers als het voormeld rapport van UNICEF overigens mee op, maar is daarnaast ook gebaseerd op andere, meer recente bronnen, waaronder de missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in 2011. Het rapport van UNICEF is dan ook niet van aard de in de voormelde SRB opgenomen informatie te weerleggen.

Uit de SRB aangaande vrouwenbesnijdenissen in Guinee, door verweerder toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat een daling van de prevalentie van het aantal vrouwenbesnijdenissen zich heeft ingezet, alsook dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en erin slagen hun dochter tegen besnijdenis te beschermen tot zij meerderjarig is. Het risico dat deze ouders zullen worden uitgesloten van hun gemeenschap, is zeer beperkt. Bovendien werd in 2010 een wet gestemd die uitvoering geeft aan een wet uit 2000 die vrouwenbesnijdenis strafbaar stelt. Aldus beschikken de Guineese autoriteiten over een stevige juridische basis om gerechtelijke stappen te ondernemen. De eerste stappen voor gerechtelijke vervolging werden in 2011 en 2012 overigens gezet. Bovendien voorziet deze wet dat ngo's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die zich bezig houden met de strijd tegen vrouwenbesnijdenissen, zich in naam van het slachtoffer burgerlijke partij kunnen stellen voor alle bevoegde rechtbanken. Daarnaast strijden de Guineese autoriteiten, in samenwerking met nationale en internationale organisaties actief tegen vrouwenbesnijdenissen aan de hand van preventie- en sensibiliseringscampagnes.

Waar verzoekster stelt dat er geen officiële cijfers voorhanden zijn op basis waarvan kan worden besloten dat de graad van besnijdenissen lager is dan op het platteland of dat het risico in stedelijke gebieden is geneutraliseerd door een effectievere bescherming, voert verweerder in zijn nota met

opmerkingen terecht aan dat verzoekster louter op algemene wijze de informatie in de SRB betwist, hetgeen niet afdoende is daar zij met concrete en objectieve gegevens dient aan te tonen dat deze informatie onjuist of achterhaald is, alsook verwijst verweerder terecht naar een onderzoek in het kader van het project *ESPOIR* dat in de SRB werd opgenomen en hetgeen wel degelijk cijfermateriaal bevat.

Waar verzoekster aanvoert dat haar vrees voor de besnijdenis van haar dochter niet enkel moet beoordeeld worden ten aanzien van haar schoonfamilie maar tevens ten aanzien van haar eigen familie, alsook ten aanzien van de samenleving als geheel, dient vooreerst opgemerkt dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van het door haar van zichzelf geschetste profiel en van haar relaas omtrent haar huwelijk(en), er geen geloof gehecht kan worden aan de door haar geuite vrees dat haar dochter door haar schoonfamilie dreigt besneden te worden. Daarenboven maakt verzoekster het, gelet op het voorgaande, niet concreet aannemelijk dat zij niet in staat zou zijn haar dochter tegen een besnijdenis te beschermen, hetgeen blijkens voormelde informatie wel degelijk mogelijk is, zowel ten aanzien van haar eigen familie als ten aanzien van de Guineese samenleving als geheel.

Waar verzoekster nog stelt dat verweerder zeer kort door de bocht gaat door te stellen dat zij, die over geen financiële middelen beschikt, met haar dochter moet gaan leven in stedelijke gebieden en dat deze hypothese vooralsnog niet kan worden verwezenlijkt aangezien het een breuk met de hele familie veronderstelt en enkel mogelijk is voor een financieel draagkrachtig persoon, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster, gelet op haar verklaringen, de mogelijkheid had en heeft om in de hoofdstedelijke regio te gaan wonen en dat zij, gelet op haar profiel (zij is naar school gegaan en had concrete plannen en de ondersteuning om in Guinee een opleiding te volgen, zij werkte als zelfstandige, zij durft initiatief te nemen en op te komen voor haar mening), indien nodig, zich zelfstandig in Conakry of een andere stad zou kunnen vestigen. Bovendien zou verzoekster reeds de hulp hebben ingeroepen van haar broer om haar te helpen een besnijdenis van haar dochter te vermijden, zodat er geen sprake is van een breuk met haar familie.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS